

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 29 грудня 2009 року № 51–52 (319–320)

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

Дорогі друзі, побратими, однопартійці!

Конгрес Українських Націоналістів щиро вітає вас з Новим 2010 роком і Різдвом Христовим!

Рік, що минає, приніс Україні багато випробувань, проте можемо з упевненістю сказати, що українська демократія з честю долає їх.

Віримо, що Новий 2010 рік буде багатий на нові позитивні зрушення, цікаву і плідну співпрацю заради спільної мети всіх патріотичних сил – перемоги на президентських виборах Віктора Ющенка. Переконані в тому, що національні цінності стануть базовими для українського суспільства, а державницькі інтереси визначатимуть діяльність української влади.

Нехай Новий рік стане роком втілення ваших планів, здійснення мрій та сподівань, а світле свято Різдва Христового наповнить любов'ю, натхненням і радістю ваші серця. Хай святковий настрій супроводжує вас упродовж усього 2010 року.

Зичимо міцного, непохитного здоров'я, завзяття, наснаги та Божої благодаті.

І нехай ваші душі зігріває тепло родинних домівок, а світло Віфлеємської зорі вказує правильний життєвий шлях!

Христос рождається! Славіте його.

З повагою
Олексій ІВЧЕНКО,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

Вселенського Патріарха ВАРФОЛОМЕЯ

Варфоломій,
Милістю Божою Архієпископ Константинополя – Нового Рима, Вселенський Патріарх,
Усій повноті Церкви

Благодать, мир і милість від Христа Спасителя, що народився у Віфлеємі.

Браття співслужителі та благословенні чада у Господі, Небо і земля сьогодні з'єднались через народження Христа. Сьогодні Бог на землю прийшов, і людина до небес підноситься. (Самогласна стихира на літії Різдва Христового).

Відстань і розділення між Богом і людством, наслідок гріха, були відмінені прийняттям у повноті людської природи Єдинородним Сином і Предвічним Словом Божим. Таке було Боже благовоління, тобто Його ініціатива та бажання, щоб втіленням Його Сина була знищена ця відстань через єднання неба і землі, а також творіння з Творцем.

Закінчення на 2-й стор.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

Патріарха Київського і всієї Руси-України ФІЛАРЕТА

преосвященним архіпастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Української Православної Церкви Київського Патріархату

Дорогі браття і сестри!

Христос народився, славімо Його!

Нині знову Православна Церква святкує Різдво Христове, духовно прославляючи Господа нашого Ісуса Христа. Знову в наших храмах лунають слова: "З нами Бог, розумійте народи і покоряйтеся, бо з нами Бог!" Ці слова обнадійливо звучать у наш час, коли всі християнські народи переживають так звану фінансову кризу. В Україні до цієї всесвітньої біди додалися свої внутрішні проблеми. В цих умовах в нас, християн, слова пророка Ісайї: "З нами Бог!" – вселяють незбориму надію і тверду віру, що все, що стається в світі з кожним народом і з кожною людиною, відбувається для нашого спасіння, задля нашої користі.

Закінчення на 2-й стор.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

архієпископа Харківського і Полтавського ІГОРЯ

всечесному священству й побожним мирянам Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви

Всечесні Отці! Дорогі Брати і Сестри!

Чи ж була коли в історії людської цивілізації зустріч, важливіша над ту, що сталася в тісній стайні під Вифлеємом? Адже саме там, представлене Пречистою Дівою Марією та праведним Йосифом Обручником, людство знов зустрічається віч-на-віч із Богом. Завершується багатотисячолітня драма розлуки, і, як колись в Едемському саді (Бут. 3:8), творіння може слухати Творця. Слухати Передвічне Слово, що через Нього постав світ. "Слово сталося тілом" (Ін. 1:14), промовляючи до нас ніжним голосом новонародженого Немовляти.

Та як же дивно реагує людський світ на цю очікувану зустріч!

Закінчення на 2-й стор.

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ

Блаженнішого Любомира

Дорогі у Христі!

Якраз напередодні Різдва у столиці Данії, Копенгагені, відбулася всесвітня конференція, присвячена проблемі зміни клімату. У цьому заході взяли участь делегати майже всіх країн земної кулі, щоб спільно вирішити, як можна уникнути великої катастрофи, що сьогодні загрожує людству. Зібрані в Копенгагені науковці ще раз ствердили, що цю загрозу спричинило самолюбне і нерозважливе ставлення людей до свого довкілля. Упродовж багатьох десятиліть чи, навіть, століть люди поводилися як творці і повноправні власники навколишнього світу, нещадно експлуатуючи та руйнуючи природу. І сьогодні, після такого "господарювання", людство нарешті усвідомило, що наразило себе на велику небезпеку.

Закінчення на 3-й стор.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

Вселенського Патріярха ВАРФОЛОМЕЯ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

"Сьогодні благовоління Божого провіщення і спасіння людей проповідання", співала Церква в день свята Введення Богородиці, в якому, через посвячення блаженної Марії храму і її підготовки в ньому стати носителем безмежного Бога, шлях був підготовлений для втіленого домостроїтельства Бога і наше спасіння було передвіщене.

"Сьогодні спасіння нашого початок і від віку таїнства явлення: Син Божий стає сином Діви", знову співала Церква в день свята Благовіщення, коли здійснилося Духом Святим безсіменне зачаття Незачатого у святій утробі Богородиці, коли почалася сплітатися Божественна природа з людською, і коли Бог став людиною "щоб ми стали божественними", згідно з висловом Великого Афанасія. "Благовоління", яке привітало Введення, і спасіння, яке "розпочалося" і явилося Благовіщенням, сьогодні, в цей великий і святий день Різдва Христового, здійснилися!

Сьогодні "Слово сталося плоттю, і вселилося між нас" (Ін. 1,14), і Ангели святкують цю подію, співаючи: "Слава у вишніх Богові і на землі мир, в людях благовоління!" (Лк. 2,14).

Через втілення, вочоловічення Слова, спасіння людського роду має силу здійснитися. Ті, хто вірять в Ісуса, живуть життям згідним Його віри, згідним заповідей та вчення Ісуса в його цілості, уже піднесені до божественного життя і стають друзями та причасниками Бога!

Стають "причасниками Божого єства" (2 Пет. 1,4), богами по благодаті! Це стається виключно в Церкві, де ми знову народжуємося у Христі і де ми усиновлені Отцем через святе хрещення і через святі таїнства, і через плекання чеснот, щоб сповнитися божественної благодаті і Духа Святого, зростаючи "в мужа досконалого, в міру повного віку Христового" (Єф. 4,13), поки ми досягнемо рівня, коли можна буде сказати, як Апостол Павло: "Вже не я живу, а живе в мені Христос" (Гал. 2,20). Ті, хто здобувають таку досконалість, вважаються Христом не лише Його друзями і братами, а й визнаються Ним членами Його Тіла. Тому, з висоти Хреста, Він сказав Своїй Пресвятій Матері про Євангеліста Іоанна: "Жено! Це – син твій!", та Іоаннові: "Це – мати твоя!" (Ін. 19,26-27). Тому Різдво Христове широко відкриває двері охристовлення і обоження людини по благодаті. Тому в цей знаменний день спасіння "всяка твар в радості проводить свято, і небеса з нами радуються".

З цими радісними та надійними дарами в руках направляємо з престолу величного Вселенського Патріярхату, улаштованого на Фанарі, теплі святочні поздоровлення та сердечні патріярші побажання з "головним святом" всім по всьому світі возлюбленим і бажаним чадам святійшої Матері Церкви, клірикам усіх ступенів, монашествуючим і мирянам, начальствуючим і начальствуваним, малим і великим, зокрема тим, хто знаходяться в печалі, в потребі та у випробуванні. Нехай Той, хто народився у вертепі і в яслах був положений, Предвічний Син Божий і ради нас Син Людський, сподобить нас завжди бути достойними кенотичної любові та святого та поклоняємого в Його плоті домостроїтельства.

Фанар, Різдво Христове 2009 р.
+Варфоломій Константинопольський,
Палкий перед Богом молитвеник за всіх Вас.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

Патріарха Київського і всієї Руси-України ФІЛАРЕТА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Бог не тільки карає за гріхи, а й милує. І навіть коли Він карає, то робить це з любов'ю заради нашого спасіння і вічного життя.

Син Божий, один із трьох осіб Пресвятої Трійці, Творець всесвіту, заради визволення нас, грішних людей, від гріха і смерті, принизив Себе: будучи Богом, Він став людиною, не змінившись у Своїй Божественній природі. Бог так полюбив світ і людей, що віддав Сина Єдинородного, "щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне" (Ін. 3, 16). Невже ви думаєте, що Той, Хто зазнав страшних страждань на хресті, не любить і не вболіває за нас, людей XXI століття?! Чи Бога не турбує наше вічне життя? Ми можемо бути байдужими до своєї вічної долі, але не Він. Наші душі роз'їдає гріх, як іржа залізо, і ми, християни, майже не звертаємо на це уваги. Наші душі просякли грошолюбством, користолюбством, неправдою, блудом, заздрістю, марнославством, гордістю, владолюбством та іншими багатьма пороками. Ми забуваємо, що все це веде нас до вічної загибелі. Але чоловіколюбивий Бог, у Якого безодні любові до Свого творіння, не бажає нашої смерті; Він хоче, "щоб усі люди спаслися і досягли пізнання істини" (1 Тим. 2, 4).

Всілякий гріх перемагається стражданнями. Тому Спаситель наш Ісус Христос перетерпів страждання на хресті, щоб нашу людську природу очистити від гріха. Він узяв на Себе гріхи всього світу. Його розпинають, ганьблять, кричать: "Якщо Ти Син Божий, зійди з хреста!" А Він у відповідь благає Отця Небесного: "Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять!" Але для того, щоб перетерпіти страждання і перемогти гріх, треба було Сину Божому мати людську природу, а її можна було прийняти через народження від Пресвятої Діви. В цьому і полягає значення Різдва Христового. Без страждань не відбулося б відкуплення гріха; а страждань не могло бути без втілення, тобто без Різдва. Апостол Павло називає це великою благочестя таїною, що Бог явився у плоті (1 Тим. 3, 16).

Оскільки ми, християни, носимо на собі ім'я Христа, то й повинні уподібнюватися Йому в усьому, в тому числі і в подоланні гріха через страждання, як в собі особисто, так і в суспільстві. Тому, коли ми не боремося зі своїми власними гріхами, Господь посилає нам хвороби, страждання і всілякі біди, щоб ми терпінням перемагали наші гріхи. Ісус Христос сказав: "Терпінням вашим спасайте душі ваші" (Лк. 21, 19).

Церква закликає вірних до терпіння в стражданнях. Але сенс земного життя полягає не в терпінні, а в праведності і благочесті. Що таке праведність? Це властивість життя людини, коли вона свято шанує права інших і постійно виконує покладені на неї обов'язки щодо ближніх. Праведним називається той, хто віддає кожному своє, хто виконує свої обов'язки.

Христос Спаситель приніс на землю мир: мир з Богом, мир душевний. Тому під час Його народження ангели співали: "Слава в вишніх Богу і на землі мир, в людях благовоління!" (Лк. 2, 14). Виходячи з цього, Церква навчає, що душевний мир християнина повинен ґрунтуватися не на багатстві, не на грошах і не на користолюбстві, а на любові та благочесті. Заповіді Божі слід виконувати з любові до людей, і це, любов'ю пройняте виконання, дає душевний мир і відраду. Коли людина виконує свої обов'язки, спонукувана любов'ю, в той момент вона вже не прагне до власної вигоди. Якщо такій людині відповідають на добро злом, вона не втрачає через це душевного миру, бо творила добро з добрими намірами: з любові до Бога, з любові до людини, з любові до благочестя і до правди. У такому випадку добро завжди залишається добром, і мета його досягається навіть тоді, коли на добро відповідають злом.

Тільки та праведність, в основі якої любов, має моральну вартість і може бути названа міцною. Вона прихиляє до себе Духа Святого. А Дух Святий занепале поповнить, немічне вилікує та дасть душі мир і радість, які ніщо ніколи не може порушити.

Цього святкового дня сердечно вітаю Вас, дорогі браття і сестри, та всіх християн України і серед них – віруючих УПЦ Московського Патріархату з Різдвом Христовим і Новим роком. Поздоровляю зі святом і наших земляків-українців, розсіяних по всьому світу: в Америці й Канаді, в Європі й Австралії, які люблять свою Батьківщину і дбають про Українську державу. Вітаю з Різдвом Христовим Президента України Віктора Ющенка, Верховну Раду, Український уряд і Збройні сили України.

У це велике свято Різдва Христового подякуймо Богові за всі Його милості до нас, за радості й скорботи. Будемо благати Христа Спасителя, щоб Він благословив нашу Українську державу в Новому 2010 році, весь український народ, дарував нам мир, злагоду, єдність і здоровий глузд, щоб ми керувалися в житті любов'ю до Бога, до ближніх і до України, ходили дорогами правди і не збочували на криві шляхи. Нехай світлосяйне проміння Різдвяної зірки осяє наші душі й серця світлом правди, миру і любові!

Христос народився, славімо Його!

ФІЛАРЕТ, Патріарх
Київський і всієї Руси-України
м. Київ,
Різдво Христове, 2009/2010 рр.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

архиєпископа Харківського і Полтавського ІГОРЯ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Святу Родину не приймають до жодного постоялого двору, їй не знаходиться місця в жодній вифлеємській оселі, а ревнивий страх царя Ирода перед суперником прирікає Немовлятко Ісуса на тривалі поневіряння, змушує святого Йосифа, взявши Дитятко та Його Пречисту Матір, тікати до Єгипту... Чому? Звідки ці відчуження й підсвідомий страх?

Щоб це збагнути, ми знову мусимо повернутися до Едему й пригадати, як уперше виявилася назовні непокора Божому повелінню, котра породила була первородний гріх: "Сховався чоловік із своєю жінкою від Господа Бога серед дерев саду" (Бут. 3:8). Прагнення жити в злагоді з Богом, доланні гріха кличуть нас на пошуки Бога – духовні пошуки, які обернулися для трьох східних мудреців у мандри слідом за вифлеємською зорею, а місцевих пастушків покликали до вертепу. Натомість гріх, – богоборчий бунт, – втілюючись у гординю, штовхає нас геть, подалі від правдивої Церкви, від Євангелія, від молитви. Бог ніколи не залишає людину – це людина тікає від Бога.

Навіть східні мудреці, простуючи за провідною зіркою, стали жертвою такої характерної для світського мислення помилки: вони подалися були до царської оселі, вважаючи, що саме звідти, зі світу багатства і влади, має прийти очікуваний Месія. Та зірка зникла з-перед їхніх очей у столиці, і знов з'явилася лише коли вони вийшли з царського міста й попрямували в убогий Вифлеєм. "Царство моє не від світу цього" (Ін. 18:36), – скаже згодом Спаситель. Однак же й ми продовжуємо шукати власні моделі життя не в такому простому, ясному світі Євангелія, а в штучно створених світах людських ілюзій, заселюваних бізнес-елітами, високопосадовцями, поп-зірками, топ-моделями – витворами гордовитого таланту осамотнілої без Бога людини. Невдоволена апостольською простотою правдивої Церкви людина зводить між собою й Богом вавилонські вежі претензійних ідеологій і псевдоцерковних структур, аби лише сховатися за ними від убогої духом Христової правди.

У ці урочисті різдвяні дні особливо відчутно, як наполегливо Христос продовжує прямувати до кожного з нас, аби вивести з нетрів ілюзорних світів на світло євангельської дороги – дороги повернення до Едему. Господь, прийнявши тіло безпорадного Немовлятка, відкриває перед нами вічну радість простоти, щирости, довіри, відкритости. Він очікує від нас мудрої рішучости до зустрічі, кличе нас вийти з наївної схованки за смоковним листям (Бут. 3:7) людських амбіцій. Виявляючи Господню всюдисутність, ми відкриємо через Нього й себе – своє справжнє єство у світлі природньої краси створеного Богом світу. А тоді в Христовому Різдві ми побачимо своє власне народження для вічности.

Христос народжується! – Славімо Його!

† Ігор, архиєпископ Харківський і Полтавський
м.Харків
Різдво Христове 2009/ 2010 року

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВІТАННЯ

ВЕЛИКА НОВОРІЧНА І РІЗДВЯНА УКРАЇНСЬКА РОДИНО!

ДОРОГІ ПОБРАТИМИ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ ОУН-УПА!

ШАНОВНИЙ ПАНЕ ПРЕЗИДЕНТЕ!

Всеукраїнське братство ОУН-УПА поздоровляє вас і весь український народ з Новим 2010 роком, з Різдвом Христовим та Йорданом

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

Наступаючий 2010 рік – є роком дуже відповідальним для українського народу, для української Нації: кого ми виберемо ПРЕЗИДЕНТОМ, куди він поведе нас – в Азію чи Європу? В Азії вже ми були і добре відчули азійський батіг і ярмо, особливо у ХХ столітті. Ми – європейська Нація. Ще Австро-Угорська імперія визначила і поставила знак Центру Європи на Закарпатті біля Рахова. З кандидатів у Президенти тільки Віктор Ющенко твердою ходою веде нас у Європу і НАТО. Тож не змарнуймо цього шансу, не продаваймося, бо нас хочуть купити, як товар, зваблюють різними подачками, тільки щоб голос виманити. Не зганьбімо честі своєї Нації!

Вже йде 19-й рік нашої Незалежности, а ОУН і УПА, які в Другій світовій війні одинокі боролися за Українську Державу, до нині цією Державою не визнані. Не визнавали нас два попередні Президенти, тільки Президент Віктор Ющенко серцем і душею відчув історичну несправедливість та своїми Указами визнав нашу боротьбу і рекомендував Верховній Раді прийняти відповідний закон. Одначе Верховна Рада є чужою Україні, в ній, як стверджує професор Іван Белебеха, лише 20% є українцями, а решта – представники національних меншин. Вона в такому складі ніколи нас не визнає!

Дорогі українці! У ці Різдвяні Свята проймімося всі духом Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, духом Степана Бендери, Романа Шухевича, Кирила Осьмака, духом командирів і воїнів УПА, духом Української нації – виберім на другий термін діючого Президента Віктора Ющенка! Це Господь Бог послав його Україні! Це Господь Бог воскресив його для України після страшної отрути із рук ворога. Це Господь Бог надихнув його відкрити Биківню, Батурин, помолитися за ці жертви. Це Господь Бог поблагословив показати Світові страшний геноцид української Нації, коли загинуло у тяжких муках більше 15 мільйонів народу!!!

З Президентом Ющенком у другій каденції ми вступимо в Євросоюз і започаткуємо добробут для українського народу! З Ющенком ми вступимо в НАТО і забезпечимо незалежність своєї Держави! З Ющенком закріпимо свою рідну мову, культуру, освіту, охорону здоров'я та національну ідентичність.

Бажаємо всім щастя, здоров'я, веселих Новорічних та Різдвяних свят!

За Головну Булаву Всеукраїнського Братства ОУН-УПА

Михайло ЗЕЛЕНЧУК, голова
Наталія ОСЬМАК, секретар

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ

Блаженнішого Любомира

Багато з нас зрозуміли, що людина не є справжнім власником, паном природи і що природа – це Божий дар для людини, який треба шанувати і розумно вживати. Про це нас так навчає Святе Письмо: "Узяв Господь Бог чоловіка й осадив його в Едемському саду порати його й доглядати його" (Бут. 2, 15).

Дорогі брати і сестри, вже більше ніж дві тисячі років тому у селищі Вифлеємі, що у Палестині, народився Господь Бог і Спас наш Ісус Христос. Це була надзвичайна подія, бо сам Бог – Творець і Володар Всесвіту – воплотився, прийняв людську природу, став одним із нас. Його народження показало, що людська природа і все, що довкола неї, є настільки добрими, що Божий Син, через якого все сталося і без якого ніщо не сталося (пор. Ів. 1, 5), своїм приходом ще раз підтвердив, що все, що Бог сотворив, є добрим, навіть, дуже добрим (пор. Бут. 1, 4. 12. 18. 31). Своїм хрещенням Він освятив води і весь світ, а своєю смертю подолав смерть, – те, чого всі люди найбільше бояться. Своїм життям, своїм навчанням і своєю діяльністю Він показав, хто насправді є Паном і Володарем Всесвіту, "все бо від Нього, через Нього і для Нього. Йому слава навіки" (Рим. 11, 36). Ми, дорогі у Христі, стоячи біля Ісусових ясел у цей святковий час, повинні скласти Богові велику подяку, бо все, що ми маємо, – життя, довкілля, наше спасіння – є Божим даром для нас.

Вітаю вас із цим великим святом і бажаю, щоб ми раз і назавжди зрозуміли, ким ми є в Божих очах. Ми – улюблені діти, щедро обдаровані, які, зі свого боку, повинні своєму Творцеві, своєму Небесному Отцеві і новонародженому Ісусові, нашому Господеві і Спасителеві, повсякчасно дякувати і прагнути шанувати все те, що предобрий Бог для нас чинить. У цей святий час стараймося збагнути, що усвідомлення правди, що все, що від Бога походить, є добрим, є вже саме в собі ще одним великим даром Пресвятого Всевишнього Бога.

З Різдвом Христовим щиро вас вітаю, бути свідомими Божої любові й вдячними за неї від душі бажаю!

\+ ЛЮБОМИР

Дано у Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, дня 11 грудня 2009 року

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ

депутатів Львівської міської ради першого демократичного скликання

Шановні співвітчизники!

Майже 20 років тому, у березні 1990 року, Ви вперше демократично обрали нас до Міської ради. Ми чесно виконували Ваші настанови: очистили місто від пам'ятників комуно-більшовицьким ідолам та їхнім прислужникам; повернули історичні назви вулицям і площам міста; сприяли відродженню Української греко-католицької церкви; запровадили українську мову в діловодство, навчальні заклади, сферу обслуговування; збільшили кількість україномовних шкіл. Діти почали вивчати справжню історію України, багато хто вперше почув правду про Івана Мазепу, Симона Петлюру, Михайла Грушевського, Євгена Коновальця, Степана Бандеру, Романа Шухевича та інших героїв нашого народу. Львів став національною столицею України.

На жаль, у Києві надалі правили комуністи (група з 239 депутатів Верховної Ради). Перший Президент, який мав усі повноваження від народу, проявив нерішучість, не провів люстрації, не вчинив суд над комуністичною партією та, врешті-решт, слабодухо погодився на дострокові вибори і віддав владу ставленикові Москви. Цей відразу заговорив про другу державну мову, протегував УПЦ Московського патріархату і виніс вердикт, що "національна ідея не спрацювала".

І тільки третій Президент України – Ющенко Віктор Андрійович – взявся по-справжньому творити націю. Він прямо назвав катів – катами, а героїв – героями, відкрив приховану російськими шовіністами історію про Конотоп, Батурин, ОУН-УПА, пакт Молотова-Ріббентропа, Голодомор 1932–33 рр., показав справжню роль московської УПЦ, підняв питання про створення Української помісної церкви.

Звичайно, йому було б набагато легше іти протоптаними стежками: купити у Швейцарії "хатинку"; продатися "добрим сусідам"; накрасти-накрасти і втекти; втекти, але за допомогою добрих (чи продажних) галицьких депутатів повернутися; або, як це зараз практикується, накрасти і залишитися в Україні та грати роль поважного мецената – і все це на тлі безперервної словесної патокоподібної облуди.

Але наш Президент вибрав найважчий шлях – піднімати цілину національної самоідентифікації, самоповаги, незважаючи на запеклий опір ненависників української державності. Його пробували отруїти, оббріхували; серед оточення, яке на плечах Ющенка дорвалося до влади, виявилося багато замаскованих ворогів, користолюбців і просто дешевих зрадників. А Президент Росії – держави, яка століттями гнобила і нищила український народ, – прямо заявив, що Віктор Ющенко його не влаштовує. Очевидно тому, що не хоче бути пахолком у північного ведмедя.

Нелегко орати ниву, коли коні тягнуть плуга або не на повну силу, або й в протилежний бік. Через це в роботі траплялися помилки, були прорахунки. Цим уміло користувалися противники Віктора Андрійовича, намагаючись понизити його авторитет.

Та ми твердо впевнені, що саме він не зрадить, не ошукає, а надійно встановить наріжний камінь у фундамент істинно Української держави! Тому просимо Вас віддати свої голоси за справжнього українця –

ЗА ЮЩЕНКА ВІКТОРА АНДРІЙОВИЧА!

Пам'ятайте, що народ, який готовий обміняти свободу на кусень хліба і порядок, в результаті не отримує ні першого, ні другого.

Василь Шпіцер,
міський голова Львова 1990–1994 років.
Депутати: Богдан Горбовий, Юрій Гресько, Ігор Данилиха, Леонід Добродняк, Мар'яна Долинська, Григорій Дробенко, Сергій Дубецький, Василь Запоточний, Ігор Кобевко, Тетяна Крушельницька, Андрій Левик, Ярослав Лемик, Орест Лешньовський, Зенон Літинський, Роман Матковський, Ігор Матушевський, Роман Нагірний, Євген Петрик, Юрій Савченко, Зиновій Саляк, Анатолій Соболевський, Григорій Чопик, Євген Ширій, Ігор Шостак

ЗВЕРНЕННЯ

політв'язнів і репресованих до кандидатів у президенти

Президентові України п. В.ЮЩЕНКУ
Кандидатам на Президента України: п. А.ГРИЦЕНКУ, п. Ю.КОСТЕНКУ, п. О.ТЯГНИБОКУ, п. А.ЯЦЕНЮКУ

Ми, українські політичні в'язні і репресовані комуністичним режимом, звертаємося до Вас у цей вирішальний час напередодні президентських виборів.

Упродовж 18-ти років незалежности України окремі лідери національно-демократичних та націоналістичних партій, виходячи з власних амбіцій та вузькопартійних інтересів, гальмували процес розбудови Української держави. Йдучи на вибори практично з однаковими програмами, ніхто з них не мав більшости і шансів перемогти, за винятком В.Ющенка. Сьогодні така ж позиція ставить під загрозу існування Української держави. Політичні в'язні і репресовані вважають "Вибори–2010" як вибір стратегічного курсу подальшого розвитку незалежної України.

Ми вважаємо, що у цей вирішальний для України час претенденти на президентську посаду А. Гриценко, Ю. Костенко, О. Тягнибок, А. Яценюк, яким притаманні високий патріотизм, духовність та відданість українській національній ідеї, повинні об'єднати зусилля, визначити і підтримати одну узгоджену кандидатуру на президентських виборах 2010 року, а саме – Віктора Ющенка, який має найбільший шанс перемогти на виборах. В ім'я пам'яті мільйонів політв'язнів і репресованих, патріотів України, котрі віддали своє життя за волю України, звертаємось до Вас: не зрадьте національні інтереси і віру українського народу у Вашу мудрість і патріотизм. Не повторіть минулі помилки!

Гаслом нашої перемоги має бути: "Одна Україна – один патріотичний кандидат Віктор Ющенко!"

Схвалено на засіданні Координаційної ради Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих 11 грудня 2009 року у м. Києві.

Євген ПРОНЮК,
голова Всеукраїнського товариства політичних в'язнів і репресованих, народний депутат 2-го скликання, Герой України

ПАМ'ЯТИ ПОБРАТИМА

Всеукраїнське товариство політв'язнів і репресованих та Всеукраїнське Братство ОУН-УПА сумують з приводу смерті палкого патріота України Івана ПОКРОВСЬКОГО.

Він народився 7 вересня 1921 року на Волині. На Покрову 1942 р. присягнув на Декалозі українського націоналіста і став членом ОУН. Брав участь у бойових діях УПА, був ув'язнений у німецьких концтаборах, 25 років карався в таборах ГУЛАГу, він – учасник боротьби за Статус політв'язня.

Світлої пам'яті Іван Покровський відійшов у вічність на 89-у році життя у м.Городня Чернігівської області, залишивши у глибокому смутку двох жінок-берегинь Єфросинію і Олену, які доглядали його останні роки, і всіх своїх бойових побратимів – колишніх політв'язнів та послідовників його справи.

Висловлюємо всім, хто його знав і шанував, свої глибокі й щирі співчуття.

Микола Білий,
політолог

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ЧОРНА ЗРАДА

Свіжо прочитав книгу П.Куліша (того, що картав Т.Шевченка за поему "Гайдамаки") "Чорна рада" і до мене підступила якась душевна нудота.

Недороблений українець розповідає про недороблених українців, дику отаманщину, гультіпацьку душевну розхристаність, відсутність елементарного здорового глузду і принизливу безвідповідальність українського населення, яке мислить себе (це ж треба!) українською нацією.

Душевна нудота не від того, що П.Куліш, вдивившись у навколишню дійсність, але не збагнувши Шевченкового Національного Провідництва, змалював почасти правдиво тодішній стан українства. Нудота від того, що всі Кулішеві герої без будь-яких здвигів у розумі, душі і серці, без будь-яких висновків з тих історичних уроків, які висвітлив Куліш, а після того продемонстрували Грушевський, зі своєю Центральною зрадою (точною копією якої є теперішня Верховна зрада), Винниченко, з вірою у демократизацію Московії, дріботять перед очима сьогодні. Вони пропонують себе (одні здебільшого за награбовані у своєї рідної української нації капітали, інші за у непомірних масштабах награбовані капітали в чужої, огидної для них, але тієї ж української нації) хто в національні провідники, хто в народні провідники (це ті негідники, для яких в Україні немає української нації, а є народ – таке собі збіговисько зігнаних звідусюди кривавою Московією людців з перевагою кендюшно-прямокишкових ідеалів). Безсоромно пропонують себе, будучи переконаними, що та людська маса українців, яких аж 80% у тому народі, є дурна, є козлами (за Януковичем), баранами (за Морозом), ідіотами (не за словом, а за чином чи то Капітельман-Нелєпової, чи то Тимошенко – по народному – "Юльки").

Євреї пояснюють свої успіхи тим, що першими і найглибше усвідомили мову грошей. Чи ж не повторює "Юлька", здерши наперед із нас, наших дітей і онуків 200 мільярдів доларів менш ніж за рік господарювання в Україні, але на послугах у московського фараона, фокус єврея Йосипа, продемонстрований вдавнину єгипетському народові, та фокус більшовицького голодоморного Йосипа, щоб знищити українську державність через дефолт (через мову грошей), якщо не вдається це зробити через Верховну зраду, через спротив свідомих депутатів?! Не маємо права ризикувати в очікуванні відповіді на порушене питання, тому зобов'язані відправити "Юльку" з усіх державницьких посад.

Не маємо також права опускати українську гідність нижче донецької каналізації разом з духовно обездоленим білоруським хлопом з "радним русскім язиком", вихованцем тюрем з прізвиськом – Хам, з таким собі перекотиполем у імперському людському збіговиську. Як же будемо виховувати молоді українські покоління, якщо зарахуємо Януковича в українську політичну еліту?! Якби він мав совість, сам би задумався над цим.

Тарас Шевченко був єдиним одиноким національним Провідником для українців у середині XIX ст.

Сьогодні, в XXI ст., єдиним і одиноким серед претендентів на українську булаву є правдивий, щирий українець, а на тлі плаксивого зрадника Кочубея-Литвина ще й національний герой – В.Ющенко.

Саме тому він битий московською пропагандою та підранений штучними замовними низькими рейтингами після невдалої спроби убивства хімічною зброєю. Зрадники, козли, барани й ідіоти (на таких мотузках водять їх промосковські проводирі в Україні) не можуть усвідомити простої істини: "розумні нації не лише від агресії, а навіть від допомоги Московії відбиваються зі зброєю в руках. Той Провідник поневоленої Московією нації, якого найстараніше, найдотепніше, найнаполегливіше ганить Москва та навіть вдається до його знищення, і є найперспективнішим рятівником своєї нації!". Людському загалу можна не знати глибоко історію, бо її викрав у нас і спотворив московський підступний окупант, але не бачити живої істини, підтвердженої європейськими народами на наших очах у свіжих історичних подіях – це великий гріх перед Богом і цивілізованим людством.

То правда, що ми не хочемо бачити на другій каденції президентства "Ющенка першої каденції". Категорія "демократія" справді популярна в нинішньому світі, але неприпустимо плутати демократію в усталених національних державах з "демократією – хаосом – мафією – корупцією – протиправним безкарним політичним розгулом відкритих ворогів української державності" в країні зі скаліченою окупаційними режимами нацією, яка прагне звестися на національно-державні ноги в умовах, коли їй відривають руки, запаскуджують мізки всілякими неукраїнськими штучками та навіть брязкають зброєю брехливі гаранти безпеки української державної незалежности (при довірливому кравчуківському і подальшому роззброєнні України), а всередині країни лютує масова, організована, потужна і підтримувана ззовні "п'ята колона" історичного ворога української державності.

Тож "Ющенко другої каденції президентства" має внести суттєву поправку в тлумачення "демократії у фазі національно-визвольної боротьби", бо саме таку фазу своєї національної історії переживаємо. І це повинно бути наказом виборців новому Президентові В.Ющенку.

Що ж до недалеких сьогоднішніх героїв П.Куліша, то вони вже вкрили себе ганьбою підлотної масті, бо в момент, коли треба зібрати українські сили в єдиний кулак, наносять смертоносний удар українській державности роз'єднаністю. Хіба ще одумаються?!

ВІТАЄМО!

Ганні Федорівні ЛИСАК – 90 РОКІВ!

Саме таку дату відсвяткувала нещодавно пані Ганна, учасниця визвольної боротьби за незалежну Україну 1942–1947 рр., член Братства ОУН-УПА ім. Шухевича в м.Новогродівка Донецької обл.

Життя Ганни Федорівни густо встелено терном. Зазнала немало горя, пережила голодомори й біди та з усіх сил трималась і не здавалась. Твердо вірила в правду. У ці святкові новорічні і різдвяні дні щиро бажаємо їй здоров'я, любові дітей, онуків та усіх, хто її знає!

Життя для Вас було жорстоким
Зазнали все, але нітрохи
Не сумнівалися колись,
Що Україну оновить покоління,
Яке вітає Берегиню
Пам'яті минувших
визвольних боїв.
Від серця йдуть слова оці,
Щоби не знали Ви біди,
Жили в пошані та любові,
Вклоняємося Вашій волі.
Хіба життя – не без чудес?
Що засила Господь з небес.

Слава Україні!
Героям Слава!

Товариство політв'язнів та репресованих;
Братство ОУН-УПА ім. Шухевича
м. Новогродівка
Донецької обл.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

Я – ЗА ЮЩЕНКА!

Вже п'ять років пройшло з того часу, як ми обрали Президентом Віктора Ющенка. Перед черговими січневими виборами 2010 року тільки й чуєш звинувачення на його адресу у всіх гріхах, які ми сьогодні маємо. Мовляв, лише він винний, бо він – Президент. Але ж потрібно трохи думати та аналізувати. Багато негараздів Ющенку дісталися від його попередників – промосковських Кравчука та Кучми. Економічні проблеми та кризові явища сьогодення – то є "доробок" чинного біло-сердечного уряду. Неабиякий внесок у навішуванні ярликів на Ющенка робить проросійська біло-блакитна "п'ята колона", яка належить до Партії регіонів.

На мій погляд, необхідно надати Ющенку можливість бути Президентом й надалі. Вірю, лише з Ющенком Україна буде вільною, справедливою та сильною. Тому я – за Ющенка!

Петро САВЧУК

ДЕ МЕЖА ЦИНІЗМУ?

Прочитала статтю доктора історичних наук Дмитра Табачніка "Утіний суп по-українскі", яка вразила мене до глибини душі. Хто дав йому право, моральне або юридичне, виступати проти українців?

Ризикуючи життям, українці рятували євреїв у часи Другої світової війни. Це я знаю з першоджерел, тобто з розповідей брата моєї мами. На Стіні плачу, що в Єрусалимі, зафіксовані імена українців з м. Товстого на Тернопільщині, які рятували місцевих євреїв від фашистів.

В мене запитання до Табачніка – звідки ж така ненависть до українців?

Ще одна ремарка. Зацікавлені особи в Німеччині сьогодні судять українця Дем'янюка. Яка наруга над хворою 89-річною людиною, яка прожила трагічне життя? Чому інші кати, коричневі та червоні, на руках яких кров, досі спокійно живуть у тій таки Німеччині або в Україні?

Марія ГОГОЛЬ,
м. Свалява

КОМУ СЛУЖИТЕ, МІНІСТРЕ?..

Сергій КОВАЛЬ

"Бей хахлов!" – кричали і озвіріло гамселили українців "українскі-є менти" під час похорону Патріарха Володимира на Софіївському майдані 1995 року.

"Бей їх! Вам нічево не будет!" – нацьковували комуно-нацменівських бандюків на українців січеславські міліціонери цьогорічної весни.

"Вот прідьот Януковіч – ми вас стрелять будєм!" – погрожував столичний "правоохоронець" українським хлопцям, котрі самотужки, намагаючись виконати указ Президента України, 30 травня пошкодили гранітну подобизну кривавого чужинського вождя напроти Бесарабського ринку.

"Бей їх!" – копали ногами українців, що обляпали фарбою кольору крові підлампіченого, підклеєного Бланка Бесарабського бритоголові найманці Сіманенка 27 листопада...

14-річної давности ганебну подію в одному ряду з інцидентами сьогорічними згадуємо, аби ще раз підкреслити: Міністерство внутрішніх справ України практично залишилось міністерством уресерівським, сиріч антиукраїнським, як за Смірнових – Кравченків, так і сьогодні під орудою позірно україноцентричного "польового командира", "народооборонця" Юрія Луценка.

Авжеж, пане (чи товаришу?) міністре! Хіба переконаєте у протилежному, продемонструвавши накази про покарання, звільнення із лав МВС січеславських, київських ваших підлеглих за їхні заклики, дії, бездіяльність...

Немає наказу?! Інакше б у листопадовому комуно-більшовицькому шабаші в Києві затримані були не лише українські патріоти, а й бойовики КПУ.

Український народ повинен "самооборонятися"? Ваше ж Міністерство (до речі, у два з гаком рази чисельніше від Міністерства оборони), утримуване коштом українського народу, покликано обороняти спадкоємців колишніх окупантів/заброд?..

ЗОНА КОМУНІЗМУ

ЗАОКЕАНСЬКІ КОМСОМОЛЬЦІ ПРОТИ УКРАЇНИ

Михайло АНТОНЕНКО

Відомо, що древньогрецький герой Геракл впав жертвою підступу. Смертельно поранене ним чудовисько кентавр, помираючи, ніби на знак примирення подарував переможцеві свій плащ. Безпечний Геракл одягнув подарунок ворога на себе і помер, бо плащ був просякнутий отрутою.

Агонізуюча потвора СРСР подарувала звитяжному Заходу не менш небезпечну річ – московську комсомольську еміграцію. Ці люди виїхали до західних ліберальних демократій не вирощувати пшеницю, копати вугілля чи складати автомобілі, як це робили, та й зараз найчастіше роблять емігранти-українці. Русскоязичні прибульці продемонстрували німцям та американцям дещо інші таланти – злодійські та бандитські. Помножені на золото партії та агентуру КДБ ці здібності породили "русскую мафию", у порівнянні з якою відомі з голлівудських бойовиків "коза-ностри" чи "якудзи" виглядають просто дитячими забавками.

Не останнє місце в "русской мафии" займають колишні "бійці ідеологічного фронту": всілякі інструктори обкомів та міськкомів комсомолу, журналісти і просто "бойкіе мальчікі", які від природи ліниві й непридатні до продуктивної праці, однак охоче "упражняются" в газетярстві, навіть тем своїх "у(іс)пражненій" не міняючи, як і назв своїх колись комсомольських, а зараз – бульварних видань. Одним із них є "Комсомольская правда в Америке". Нещодавно тут опубліковано черговий кітч комсомольської антиукраїнської пропаганди під назвою "На Украине слагают бывших эсэсовцев". Автори з усіх сил переконують політичні еліти Заходу в недемократичності української влади. Не сповідують, мовляв, загальнолюдські цінності, а значить, до Європи їм – зась. Виникає запитання: а звідки такі експерти на нашу голову взялись? З якої совпартшколи? З якого університету Лумумби? Чи не після проходження курсу марксизму-ленінізму і здачі іспиту з диктатури пролетаріату? А може, це хлопці з контори найдемократичнішого в світі прем'єра В.Путіна? Мабуть, його закоханість в загальнолюдські цінності призвела Росію до статусу країни з "фальшивою демократією"? Схоже на те. Бо коли порівняти матеріал "комсомольців в Америці" з пасквілем газети ветеранів КДБ "Спецназ России" на тему "Откуда есть пошла ненька-Украина", впадає у вічі разюча схожість. Ніби одним і тим русскім Ванькою-дурачком-комсомольцем писано. Читав я колись про таких ванюш і валюш в архівній цілком таємній Довідці про роботу відділу кадрів Станіславівського обкому КП(б)У з комсомольськими кадрами. Там, зокрема, зазначалося: "Так, вторым секретарем Калушского райкома ЛКСМУ с февраля по март 1946 года работал т.Смирнов В.С., снят с работы за хулиганство и систематическую пьянку.

Первым секретарем Бовшовского райкома ЛКСМУ пять месяцев работала тов. Долбнева И.Х. – освобождена за морально-бытовое разложение и за венерическое заболевание.

Вторым секретарем Войниловского райкома ЛКСМУ работала три месяца Ширина Е.В. Снята с должности за сожительство с руководителем районного провода ОУН".

Тепер зрозуміло, чому нащадки товаришки Шіріної так люто ненавидять членів ОУН-УПА. Бач, з їхньої вини матусю комсомольців з прибуткової роботи вигнали. Але ж народна мудрість гласить: "Як сучка не захоче – хорт не покриє". Зрештою, треба ж було якось упівцям розвідувальні відомості про ворога добувати.

Почерк ображених спеців з московської Лубянки відчувається і в намаганні підбурити проти членів українського національно-визвольного руху XX ст. єврейську і польську общини США, "навішавши" на членів ОУН-УПА "всіх собак", яких тільки спроможні спіймати по кремлівських смітниках чекістські гицелі. Однак цифри уявних жертв українських націоналістів у Бабиному Яру, в якому, до речі, спочивають тлінні останки замордованих гестапівцями керівників підпілля ОУН в Києві, свідчать про звичайнісінький наклеп. А вже зовсім весело виглядає у складі УПА німецький полк "Бранденбург". Дивно, що до УПА з ласки "комсомольських" газетярів досі не потрапив французький Іноземний легіон або Організація визволення Палестини покійного Ясіра Арафата.

Не забули комсомольці нагадати і про "щільне спілкування" керівників ОУН-УПА з Гіммлером, Канарісом і Кохом. Щоправда, на фоні підписання злочинного німецько-російського пакту Молотова-Ріббентропа воно виглядає якось непереконливо. Та й обставин цього спілкування не вказано. От сиди й думай, коли міг Степан Бандера познайомитися з Генріхом Гіммлером. Мабуть, під час спільного навчання на агрономічному факультеті Львівської політехніки. Після чого, мабуть, С.Бандера зайнявся революційною діяльністю, а Г.Гіммлер повернувся додому і збудував птахоферму. А може, вони спілкувалися, коли Г.Гіммлер інспектував концтабори Рейху і заїхав до Заксенгавзу провідати ув'язненого там С.Бандеру?

Не вгадали комсомольці й з Канарісом. Той нещасник поміж фаворитами біснуватого фюрера ніколи не числився, взяв участь у липневій 1944 року змові військовиків проти Гітлера, був заарештований і 9 квітня 1945 року повішений гестапівцями в концтаборі Флоссенбюрг. Знайомство з таким німцем не було компрометуючим, принаймні для працівників англійських спецслужб, з якими він співпрацював. Чим Канаріс "антифашистам" не вгодив – не знаю. Може тим, що не заспівав під шибеницею "Інтернаціонал"? Не здивуюся, коли луб'янські комсомольці незабаром оголосять Фрідріха Вільгельма членом українського "Пласту", який познайомився з Романом Шухевичем у Карпатах на таборуванні. Щоправда, Канаріс був 1887 року народження, а Шухевич 1907, але такі дрібниці несуттєві. Комсомольці в своїй журналістській роботі свято дотримуються ленінського принципу, сповідуваного, до речі, американцем В.Дюранті: "Чем чудовищнее ложь, тем в нее легче поверят люди". Але Заходу не варто вірити комсомольським мутантам, інакше згине по-дурному, як Геракл.

А з Кохом у комсомольців взагалі цікаво вийшло. Бо й досі науковці ламають голову над тим, чию програму геноциду українців Кох виконував, Гітлера чи таки Сталіна.

Свого часу історик Карл Беркгоф з Центру досліджень Голокосту в Амстердамі розповів кореспондентові радіостанції Бі-Бі-Сі про те, чи достатньою мірою висвітлив Нюрнберзький процес злочини нацистів, скоєні в Україні:

"Бі-Бі-Сі: Як склалася доля рейхскомісара України Еріха Коха, який був головним управителем нацистів в Україні і чому його не засудили у Нюрнберзі?

Карл Беркгоф: На останньому етапі війни йому вдалося зникнути і влаштуватися жити у Гамбурзі за підробленими документами. Лише у 1949 році один з ветеранів Вермахту впізнав його і здав владі. Проте з причин не зрозумілих на Заході тоді, і не досліджених досі, він не постав перед радянським судом. Сталін дозволив новому польському уряду судити його, але не за злочини скоєні в Україні, а у регіоні Бєлостоку (Польща), який йому також підпорядковувався. Той суд тривав чотири місяці. Хоча процес почався пізно, на початку 1958 року Коха було засуджено до страти. Тоді ж він прикинувся смертельно хворим і з незрозумілих причин вирок не виконали. Кажуть, що через закон, за яким хворих у Польщі не можна було страчувати. Насправді він дожив до 90-років в ув'язненні і помер у 1986 році. Ми й досі не знаємо, чому його не забрали до СРСР.

Бі-Бі-Сі: Тобто Коха ніколи не судили за злочини, вчинені під його керівництвом в Україні?

Карл Беркгоф: Він ніколи не поставав перед суддею за цим звинуваченням. Цілком правильно".

Без коментарів, як кажуть. Тільки цікаво, чи не перебуває наближений до Кремля нинішній російський олігарх А.Кох у родинних зв'язках із вищезгаданим Еріхом?

Як на мене, зі списком "відомих персон II Рейху – контактерів з ОУН-УПА" комсомольці прокололися. Треба було проконсультуватися в його складанні у відомого героя радянського кіно і російських анекдотів Штірліца. Може б, краще вийшло.

Але постає запитання: для чого російськомовні мас-медіа Росії і Америки друкують під гучними та провокаційними заголовками замовні убогі фейлетони на українські теми? Відповідь знайдемо на тій же сторінці "Комсомольской правды в Америке": "А в это время Украина стала членом Всемирной торговой организации". Он воно що! За тріскучими ідеологічними спічами професійних антифашистів ховаються звичайнісінькі базарні інтереси. Тепер зрозуміло, що весь отой галас довкола вшанування Президентом України В.Ющенком героїв Української Повстанської Армії служить єдино прикриттям злочинних планів новоімперської Москви ізолювати Україну на міжнародній арені, а потім вчинити чергову спробу збройним шляхом позбавити український народ свободи і незалежності. В тому, що такі плани існують, не сумніваюся. Зрештою, кремлівські верховоди їх і не приховують. Адекватною відповіддю керівництва України та українського народу знавіснілим агресорам повинне бути дальше посилення військово-патріотичного виховання громадян України та українських силовиків на традиціях ОУН-УПА, зміцнення обороноздатності країни та подальше згуртування українців довкола національної ідеї – Української Національної Держави.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ЗЛО І ДОБРО – ОДВІЧНА БОРОТЬБА

Сила злих полягає в слабкості добрих.

Зло поборюй добром. Неправду поборюй правдою. На перший погляд це дуже просто збагнути кожному. Чому ж у сьогоднішньому світі переважно стається навпаки?

Зло та брехня не є затиснутими в часі та просторі. Вони підкріплені технологіями впливу на свідомість. Натомість складовими добра і правди є конкретні факти і події в певному часовому відтинку. На відміну від брехні, щоб пізнати правду, часто-густо необхідно відважуватись гребти проти течії, діяти супроти уставленої (брехнею) суспільної свідомості. Навіть пізнавши правду, не кожен має відвагу оголосити її.

Дієвим способом, у який доводиться до свідомості брехня, – є повторювання її безліч разів, після чого брехня поступово "стає" правдою. Чи не нагадує вам це передвиборчу агітацію окремих теперішніх кандидатів у Президенти? Наступний дієвий спосіб поширення брехні – замовчування правди, або поширення напівправди. На цьому поприщі усіх перевершили більшовики, розповсюджуючи брехню та зло "від Москви до самих до окраїн".

Щоб не бути отруєним брехнею, нам потрібно навчитися відсіювати її від правди, як той кукіль від пшениці. Щоб поконати зло добром, а брехню правдою, треба спочатку пізнати та перестати боятись її. Людина від свого створіння покликана творити добро. Але людська слабкість автоматично надає сили носіям зла.

Ми, українці, за свою історію в один час мовчки помирали від штучного голоду, але в інший час ми мали й відвагу йти на борню супроти зла, навіть знаючи, що перемога прийде згодом лише по наших кістках. А чи розмірковують над питанням боротьби зла й брехні з добром та правдою наші державні мужі? В Україні, на жаль, сьогодні перемагають перші...

Степан СЕМЕНЮК,
Зелена Гора

РАБИ РУСИФІКАЦІЇ

НА ПОЧАТКУ БУЛО СЛОВО

Ця стаття написана Михайлом Курдюком з Чернігівщини ще 1996 року, а публікується вперше. Проблеми, які хвилювали її автора тоді, 13 років тому, й досі є актуальними. Пропонуємо читачам подумки озирнутись назад на той шлях, що пройдено, та замислитись – чому досі українська мова не панує у нашій хаті?

Михайло КУРДЮК

Наближався новий, 1996 рік. Проходячи головним майданом України – Майданом Незалежности, звернув увагу на встановлене кимось власноруч гасло: "С Новым Годом!". Хтось із манкуртів захотів показати язика нашій незалежності, – подумалось мені. Проте, не все так просто, бо вже в незалежній Україні все вище здіймається курява чергової русифікації. Вона не є такою відвертою, як, приміром, за щербицьких, брежнєвих та суслових, але є більш в'їдливою та результативною. Ось лише один приклад. В одній телевізійній рекламі троє хохлів-українців розмовляють російською мовою, а темношкірий африканець – українською. Дуже промовисто!

Понад три століття докладали неабияких зусиль російські шовіністи для повної русифікації українців. Це в "подяку" за службу їхнім царям наших козаків, за неоцінений внесок українців у розвиток їхньої культури, науки, музики й живопису. Все краще вони завжди забирали до столиці своєї імперії. Сталінські цербери спочатку давали шлях мовному розвитку, але лише для того, щоб виявити патріотів, яких потім винищили.

Продовжувачем традицій шовіністичної російщини є сучасна комуністична партія України. Саме на ній лежить частка відповідальности за розв'язану громадянську війну, розстріл українського відродження, голодомори, цькування усього українського та перманентну системну русифікацію. Після заборони компартії України пішло розшарування її членів. Хто одразу ж став "новим українцем", утворивши на прихоплені партійні грошики біржу чи банк. Здебільшого то були спритні вчорашні комсомольці. Хто не зумів тих грошиків прихопити, пішов торгувати на ринок, класти цеглу або пити оковиту. Проте, були й інші. Вони, причаївшись, очікували на хвилю людського незадоволення, яка неодмінно мала бути у суспільстві, що реформується, щоб потім виринути на її гребні.

Таким чином виринув на поверхню Симоненко. Людина з українським прізвищем та російською душею. Коли слухаєш його "полум'яні" виступи, замислюєшся, це ж як потрібно ненавидіти Україну та українців? Ще Гітлер проповідував: заберіть у нації мову, і вона зникне. Добряче затямивши се та реанімувавши КПУ, новітній червоний партайгеносе, засукавши рукава та волаючи "Гвалт! Україна підіймається з колін!", кинувся здіймати ту куряву русифікації.

Сучасна компартія небезпечна тим, що вона сіє у суспільстві смуту на мовному ґрунті. Лише таким чином у них є шанс повернути втрачену владу. Те, що комуністи не гребують братовбивчими війнами та пролиттям крови заради влади, – всі добре знають. Ось і зараз в Україні одну війну, мовну, вони вже розв'язали. Не хочеться бути пророком, та коли вони розумітимуть, що ту війну програють, поведуть свої ряди на справжню, криваву. А ряди їхні – то раби русифікації. Історія підтверджує, що коли раби приходять до влади – настають жорсткі часи.

Сучасні більшовики, послідовники Леніна, Сталіна, Мао, Фіделя та Кім Ір Сена, маючи величезний досвід пропагандистської роботи, поставили собі за мету повернути історію у минуле, почавши при цьому з русифікації як найбільш дієвого засобу.

Слід згадати й те, що багато власних українських манкуртів докладають зусиль для вихолощення усього українського з України. Так, відомий український бізнесмен, уродженець Брод, що на Львівщині, Бабич, заперечуючи свою можливість почати говорити рідною мовою, каже, що говорити російською просто зручніше. Ще й у президенти балотувався. Хочу його запитати: "Яку ж Україну він будуватиме?". Сьогодні, поторгувавши духовністю, завтра він продасть Україну. Мовляв, так йому зручніше. Якщо українець не розмовляє й не думає українською, це означає, що він – манкурт, який не зацікавлений в Українській державі. А відтак – легко її зрадить. Іномовність є ознакою свідомого чи підсвідомого підкорення іншій нації, що позбавляє людину національної свідомости, після чого вона стає рабом.

Ось так і живемо в полоні цинізму та бездуховности. Українцям на сучасну пору вкрай важливо перебороти духовну кризу. Без цього важко буде збудувати державу.

На початку було слово. Так говорить Біблія. Відродження Нації, її духовне очищення починається з мови. За легендою, свого часу духовне очищення людства почалося сім тисяч років тому з дніпрових пагорбів, на яких згодом постав славний град Київ. Вірю, саме звідси, зі столиці нині незалежної України, розпочнеться новітнє очищення людства. Розпочнеться з нашого, рідного українського слова.

Тростянець. 1996 рік

ПАМ'ЯТАЙ

КВІТКА ВДЯЧНОСТИ У ВІНОК ПАМ'ЯТИ

Мирослав ПАСТУШОК,
старший викладач

Відомо, що в наших галицьких селах найбільш авторитетними людьми були священики та вчителі. В післявоєнний час наші дівчата використовували всяку можливість, щоб стати на шлях учительства. У Львові діяли педагогічний інститут, два педучилища.

Моя майбутня дружина Слава вчителювала в селі Черемошне, а її подруга Катруся – в селі Білий Камінь тодішнього Олеського району. Якось Катруся звернулася до Слави за порадою. До її квартири було вкинуто пакет з букетом квітів і бофонами (бойовий фонд УПА) на певну суму з проханням поширити серед вчителів, а зібрані гроші покласти в певному місці мура старовинного костела. Через деякий час вчителька хімії і біології Катерина Іванівна Луцишин зникла, не знати куди. 1961 року я працював учителем Ожидівської школи, познайомився з Катериною Іванівною – вчителькою біології. Дружина, дізнавшись про це, запросила на гостину односельчанку і давню подругу. І от що розповіла тоді Катерина Іванівна.

Коли вона зібрала гроші за бофони і поклала їх на вказане місце, за три дні до неї вночі прийшли невідомі, які назвалися упівцями, і забрали в Підлиський ліс, обвинувачували, що вона зрадила ідею, стала сексоткою. Катруся, як могла, доводила, що вона патріотка України і розповіла, як була зв'язковою у Юрчика – керівника підрайонної СБ, який загинув 1945 року біля села Брахівка. Та її не слухали, жорстоко били. Особливо старався один, захриплий голос якого був на диво знайомий по колишніх святкуваннях на Підлиській Білій горі. Тієї ж ночі її відвезли в Золочівську тюрму. Отримала 10 років тюрми і таборів ГУЛАГу. Там вийшла заміж за агронома М.Семенчука, який був судимий за те, що працював огородником в резиденції Еріха Коха в Рівному.

Як з'ясувалося згодом, отого Катрусиного знайомого по Білій Горі звали Йосип Лехів. В УПА він мав псевдо "Чорногора". Очевидці пригадували, як цей "Чорногора", закритий плащ-палаткою, ходив по хатах і видавав каральним органам людей, які допомагали УПА. Якось цей лже-підпільник прийшов на квартиру, де мешкала моя майбутня дружина, і став перевіряти її конспекти, навчальні і виховні плани, порвав план піонерської роботи.

Кадебісти під виглядом УПА найчастіше провокували, крім сільських вчителів, ще й медпрацівників, свідомих селян. Наша своячка Люся Вольчак, яка працювала медсестрою у прославленого лікаря Мар'яна Свідерського, розповідала, що лікар не збирався тікати на Захід. Та одної ночі прийшли нібито упівці і забрали його до лісу робити операції. Повернувся другої ночі: "Люсю! Я, мабуть, оперував не тих людей. Під виглядом УПА були якісь інші, певно, провокатори. Боюся біди". По зв'язку прийшла вказівка Мар'яну Свідерському виходити на Захід через Чехословаччину. Тоді саме НКВС заарештувало у Львові видатного лікаря Мар'яна Панчишина – прославленого композитора Барвінського. Готувався провокаційний судовий процес. Люся підготувала відповідні харчі й потрібні речі. Взимку 1945-го лікар УГА, друг і соратник генерала Мирона Тарнавського, відбув на Захід. Тільки завдяки цьому Мар'яна Свідерського оминула доля багатьох лікарів-патріотів.

Мені хотілося б, щоб цей мій допис вплівся у вінок пам'яти усім дівчатам і жінкам, які зазнали провокацій від лже-упівців, витерпіли знущання, доводили свій патріотизм, несвідомо видаючи підпільні таємниці. Вони гинули у таборах ГУЛАГу, а хто вижив, повернувшись, знову намагався присвятити себе улюбленій праці, хоча не завжди це їм вдавалося.

Низький поклін Вам, наші терплячі дівчата і дружини, які пережили усі страхіття тяжкої боротьби за незалежну Україну.

смт Олесько на Львівщині

ВІТАЄМО!

ҐРАТУЛЮЄМО, ДРУЖЕ МИКОЛО!

18 грудня Миколі МАГАСУ виповнилося 70 років

Щиро вітаємо зі славним ювілеєм Миколу Магаса, одного з найвідданіших членів Конгресу Українських Націоналістів, незмінного голову Стрийської міської організації Конгресу та редактора на громадських засадах націоналістичного часопису "Заграва".

Друг Микола належить до числа тих, хто засновував та розбудовував КУН, співпрацював з такими подвижниками української справи, як Слава Стецько та Зенон Красівський, багато років обирався членом Головного Проводу Конгресу, депутатом місцевих рад, плідно працював на педагогічній ниві.

В Конгресі Українських Націоналістів Миколу Магаса знають як жертовного українського патріота, відданого українській нації, великій справі національного відродження України. Справжній український подвижник, людина з активною громадською позицією, щирий і доброзичливий, друг Микола користується заслуженим авторитетом серед членства Конгресу, його знають і поважають далеко за межами Стрийщини.

Зичимо славному ювілярові міцного здоров'я на довгії літа, успіхів у його жертовній праці.

Слава Україні! Героям Слава!

Головний Провід
Конгресу Українських Націоналістів

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ГАНЕБНИЙ ВЧИНОК КОМУНІСТІВ

Напередодні вшанування Дня пам'яти жертв голодоморів та політичних репресій компартія України та її фюрер Симоненко показали усьому світові своє істинне обличчя. Замість того, щоб разом із українцями молитися за упокій душ співвітчизників, невинно заморених голодом у ХХ столітті, вони з помпою відкрили відреставрований пам'ятник Леніну.

Тим самим було здійснено чергову спробу відбілити та возвеличити вождя кліки більшовиків, з якого й почався перший голодомор в Україні 1921–1922 рр. Але немає у світі такої фарби, що замалює вчинені комуністами злочини проти українства, яким немає строку давнини.

Пропоную не руйнувати пам'ятники Леніну та іншим злочинцям, а встановлювати біля них пам'ятні знаки з інформацією про злочини та їхні наслідки. Нехай таким чином застерігають прийдешні покоління.

Я. САМОЙЛЕНКО,
м. Баштанка

ЖУРИМОСЯ І ПЕРЕЖИВАЄМО

6 грудня цього року в американському місті Нью-Йорк на 94-му році життя залишила світ Анна ГЕЛАТЕЙ, скромна людина великого українського серця. Уродженка Жидачівщини, що на Львівщині, вона, як і тисячі галичан, чия рання молодість припала на 30–40-і роки минулого століття, пройшла сувору школу національного гарту під проводом ОУН, брала активну участь у підпільній боротьбі. Вимушена була еміґрувати: майже двадцять років прожила в Австрії, а затим у США.

Попри всі труднощі повоєнного життя на чужині, пані Анна була активно заангажована в українське суспільно-громадське життя. Підтримувала тісні зв'язки зі Славою Стецько, з проголошенням української незалежности часто бувала в Україні. Помагала, чим могла, дописувала в українські часописи, щедро ділилася з однодумцями на Батьківщині своїм величезним досвідом, чим заслужила велику пошану і подяку від усіх тих, кому пощастило з нею спілкуватися, радитися, співпрацювати.

Похована на українському цвинтарі поблизу Нью-Йорка.

Покійна Анна Гелатей – це приклад, гідний наслідування, взірець вірної любови до свого народу.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів, Всеукраїнський благодійний фонд "Соборність", сім'я БРАЦЮНІВ, Марія БАЗИЛЮК, Віра ОТРОШКО, друзі

МИНУЛЕ І СЬОГОДЕННЯ

СЛАВА ГЕРОЯМ – ЖИВИМ І ТИМ, ХТО ПОЛІГ ЗА УКРАЇНУ!

Л. ФУТОРЯК,
ветеран повоєнного дитинства

Мені часто згадується те, що глибоко закарбувалося в дитячій пам'яті, та чим досі не поділився навіть з рідними. Нарешті перегортаю одну зі сторінок мого босоногого дитинства, яке випало не лише на мою долю, а й тисячам таких, як я.

Повоєнне життя селян історія сором'язливо замовчує. Ще донедавна писати про таке було зась. На часі з'явилося словосполучення "діти війни". Це вони були не лише свідками, а й учасниками щоденної боротьби за виживання в умовах "райського соціалізму", коли притягали до кримінальну тих, хто підняв хоча б колосок загубленого хліба.

Мою маму показово судили на колгоспному тоці, поставивши її на коліна в прямому розумінні цього слова лише за те, що не виробила мінімум трудоднів, не сплатила податків за дерева, за нездане м'ясо, вовну, яйця, за несплату страховки, позики тощо. І ніхто не звертав уваги на те, що одинока жінка утримувала четверо малолітніх дітей.

Характерно, що те судилище організував не народний суд, а представник райкому КПРС, уповноважений міністерства заготівель Геннадій Токарєв. З "легкої руки" таких токарєвих чимало було поламано людських доль, чимало залишилось сиріт при живих батьках, бо батьки здебільшого сиділи по тюрмах або, хто мав паспорти або якусь довідку, їздили в пошуках заробітків по всій країні. Тому розлізлися ми по світу, а мама продовжувала заробляти кляті трудодні, впрягши свою годувальницю корову в кінську шлею, а в другу запрягалася сама.

Голод та інстинкт самозбереження покликали мене у дорогу – за шматком хліба йшов босоніж по шпалах, розбитих війною стежках та бруківці, і опинився аж на станції Гусятин по той бік річки Збруч, що на Тернопіллі. Там вперше побачив потяг і відчув омріяний запах справжнього хліба. Бо той сурогат з лободи і липи, який доти доводилося їсти, більше був схожий на кізяки, ніж на щось їстівне.

Я стояв на пероні, заворожений видовищем: просто на мене, як мені здавалося, насувався, дихаючи парою, сталевий монстр – потяг з десятком старих, добряче обшарпаних війною вагонів. А коли вперше почув потужний гудок паровоза, серце ледь не зупинилося. Незнайома жінка з лагідними очима, яку я потім назвав тіткою Оленою, обережно торкнулася мене. Вона поцікавилась, де мої батьки і чи хочу їсти. Несподіваним було те запитання, бо хто ж бо тоді, у 47-му році, не хотів їсти?

Кавалок хліба, який вона дала, я проковтнув, мов голодне цуценя. "Не поспішай їсти, я ще дам", – говорила тітка Олена. Але не наважилась. Бо мій живіт і так був значно більший, ніж потрібно. Тітка запитала, як мене звати і чи погоджуся жити в неї і пасти корову. Я погодився. Пішки добралися до села Великий Говилів: ще на підході я помітив, що поля порізані межами, а дахи виблискували оцинкованою бляхою. В нас, на Кам'янеччині, поля були безмежними, а хати – під соломою. Чому така різниця – я цього ще не розумів, бо було мені десять років.

Сільські діти вважали мене чужинцем і одразу дали прізвисько "москаль". З таким гарним прізвиськом, як тоді мені здавалося, я прожив два роки. За цей час підріс, набатракувався, пас корову, працював на полі, їздив кіньми. Вивчив молитву "Отче наш" і навіть привчився ходити на причастя до греко-католицької церкви. В жмурки гралися в костьолі, бо ходити туди було нікому.

Невідомі повстанці. Ймовірно Закерзоння

...Настав період насильницької організації колгоспів. Всі засоби примусу були застосовані радянською владою: у людей забирали засоби обробітку приватних ділянок, вилучали не лише фуражний хліб, а й посівний матеріал. Селяни залишалися без хліба. А тут ще почалося масове нашестя мишей. І боронь Боже, щоб приховав щось. На краю села куля наздогнала вершника, який намагався сховати коня у родичів у сусідньому селі, бо там ще не було колгоспу. То був хлопчик 10–12 років, який рятував свого улюбленця. Поховали його як бандерівця.

Люди на Тернопільщині вельми набожні. Жодного свята не пропускали, щоб не піти до церкви. Цим і скористалися енкаведисти під командуванням майора Шалаєва. У великий день Пасхи Христової, коли все населення слухало молебень, москалі оточили церкву. Поки прихожани молилися, на польський фільварок, що потім став центральною колгоспною садибою, були забрані всі коні, вози, сільськогосподарське приладдя тощо. Лише колгоспників спершу ніяк не могли зібрати в гурт, але протягом тижня таки зуміли зробити вільних селян колгоспниками. Для цього окремим доводилося важкими церковними дверима затискати пальці для "добровільної" згоди вступити до колгоспу. А тих, хто першими поставив підписи, покарали вночі "хлопці з лісу".

Дісталося і тим хлопцям-лісовикам. Проти них посилався батальйон солдатів, які йшли на відстані 3–4 метри один від одного з гострими довгими піками та автоматами. Проколюючи землю, шукали схрони в лісах, на полях, в домівках і навіть на торф'янистих болотах. І знаходили. Проте жодного бойовика не захопили в полон. Живим ніхто не здавався. Знали, що вражений віспою "рябий татарин" – так прозвали люди майора НКВС, який очолював батальйон "мисливців за людьми" – не помилує ні полоненого, ні його друзів, родичів, односельців. Тому в критичний момент підривали себе гранатами, тримаючи їх біля обличчя.

Влітку 1948 року на базарній площі в селі Хоростків під парканом на матах було виставлено на ганебний огляд, на острах дітям та дорослим десяток українських партизанів віком 25–40 років. Над понівеченими тілами без голів, рук і ніг глумилися не тільки зелені мухи. Переодягнуті в цивільний одяг енкаведисти чатували на тих глядачів, котрі нишком плакали або жалкували за постраждалими. Поруч напоготів стояли вантажівки, вкриті брезентом, куди "запрошували" співчуваючих. Більше їх ніхто уже не бачив. Певно, поїхали всі до Сибіру. А хати, що колись виблискували бляшаними дахами, тепер чорніли розбитими вікнами, знятими дверима. Значна частина мешканців села була вивезена до віддалених таборів на 10–25 років без права листування. Люди польського походження були інтерновані до Речі Посполитої. Лише окремі етнічні українці, яких називали мазурами, повернулися в покинуті поляками домівки.

Могила в селі Воля Володзька, де поховано 120 вояків УПА

1949 року вождю всіх народів тов. Сталіну доповіли, що колгоспи організовані без спротиву населення і влада на Західній Україні закріплена раз і назавжди. Проте ще довгенько горіли стодоли, бібліотеки із творами вождів та скирти хлібів, плакали за арештованими рідні і близькі, які залишилися жити в страху і невпевненості у завтрашньому дні.

Коли автор цих рядків побував у тих краях вдруге, йшов 1977 рік. Переорані межі, колись понівечені чужинцями поля, удобрені потом і кров'ю, рясніли непоганим урожаєм. Колгосп імені Леніна славився обробленими землями і гарними прибутками. Але люди втратили віковічну любов до землі, бо було знищено природне почуття власності, притаманне всім ще з дитинства. На зустрічі із сусідами моєї рятувальниці, нині покійної пані Олени Грубиш, я переконався, що хлібороби відвикли від землі, за котру так палко билися, проте своїх верстатів для виготовлення полотна та вишиванок з хат не повикидали, бережуть національну культуру, звичаї і моляться, щоб не повернулися ті часи, коли люди вмирали за волю, за батьківську землю, на якій народилися, не претендуючи на звання героїв.

Сьогодні можна сказати, що недарма була пролита кров патріотів, бо ж маємо свою вільну державу. І коли ж, як не тепер, підтримати ідею визнання борців-українців воюючою армією проти окупантів як з боку Німеччини, так і з боку більшовицької Росії. Статус ветеранів війни вони вибороли у справедливій битві за самостійну Україну, замерзаючи в лісах, роками гниючи від ран у підземеллях, падаючи від куль "братів"-православних, мусульман, лютеранів, протестантів і антихристів-атеїстів. Таких патріотів залишилося дуже мало. Невігласи та комуністи називають їх фанатами-націоналістами, що в перекладі з радянської означає "великі патріоти". Живучи у злиднях, без підтримки держави, вони прагнуть не грошей, а визнання того, що чесно, сповна виконали свій обов'язок перед нинішнім поколінням і перед Батьківщиною.

Не всім відомо, що з ініціативи чисельної української діаспори в Торонто та муніципальної влади цього канадського міста встановлено величний пам'ятник українським воякам-партизанам, які полягли за волю сучасної України. Чи не варто нашим "державовладцям" поміркувати над цим промовистим фактом?! Слід негайно "виправити" фатальну історичну помилку несправедливого ставлення до вояків УПА, поки ще хоч хтось із них залишився живий. Скільки ще вони будуть перебувати у статусі безкінечних пасинків своєї неньки-України? Замисліться, добрі люди!

Гадаю, що час припинити дискусію з цього питання і всенародно підтримати нашого Президента Віктора Ющенка, щоб негайно взяти під державну опіку незаслужено ображених патріотів, лицарів волі і незалежності. Назрів час, ота вистраждана справжня демократія, коли можна сміливо сказати вголос: "Слава живим героям! Вічна пам'ять полеглим мученикам, останніми словами яких були: "Я вмираю за вільну Україну".

АНТИКУЛЬТУРА

МОСКОВСЬКЕ ПРОЧИТАННЯ ГОГОЛЯ

"Тарас Бульба" режисера Бортка – антигоголівський та антиукраїнський фільм

Борис ВАСИЛЬЧЕНКО

У листопаді поточного року телеканал "Інтер" показав повну версію кінофільму за мотивами повісті М.В.Гоголя "Тарас Бульба", знятого російським режисером Володимиром Бортком. Саме за мотивами, бо численні відступи від першого (1839 року) і навіть другого (1842 року) видань повісті не дають підстав стверджувати про її екранізацію. Автори фільму, використавши цінний літературний матеріал, створили модерний історичний "екшн" з елементами жахів та еротики.

Згідно з оригіналом, Тарас Бульба був надзвичайно "тяжкий і гладкий" та мав "двадцятипудове" тіло. У фільмі ж, замість кремезного чолов'яги, перед глядачами постає незграбний, престарілий, з опухлим обличчям Богдан Ступка. Богдану Сильвестровичу більше личило б грати ролю Янкеля, а не лицаря війська Запорозького, яким був Тарас Бульба. Ролі інших головних героїв-козаків фільму виконують теж колись браві та гарні, а нині суттєво зів'ялі Боярський, Хмельницький та Сердюк. Таке враження, що у козаки на Січ йшли не вправні молодики воювати, а літні чоловіки, щоб довікувати там свій вік.

Кадр із фільму "Тарас Бульба"

У поданні стосунків Андрія та панночки автори фільму не просто відійшли від оригіналу, а спаплюжили його. Так, Андрій на перше побачення з панночкою пробирається через димохід. Далі вона, побавившись з Андрієм, випровадила його зі своєї опочивальні. У авторів фільму тут відверта еротична сцена з оголеним жіночим тілом. У повісті зразка 1842 року Гоголь пише: "... он увидел ее еще один раз в костеле и она приятно усмехнулась". І все. А у фільмі сцена в костьолі закінчується бійкою між бурсаками та поляками.

Привабивши глядача "полуничкою", Бортко не зміг утриматися й від жахів. Коли панночка вагітніє, народжує дитину та помирає, то розлючений воєвода, батько породіллі, намагається розрубати немовля навпіл. Отакої! Дивишся й думаєш – свинство по-московськи: так фальшивити самого Гоголя.

Далі – більше. Якщо Гоголь, змальовуючи страту Остапа, пише: "я не стану смущать читателя картиной адских мук", то автори фільму посмакували цю сцену сповна. А якщо врахувати кількість дітей, які подивилися цей фільм, лишається лише здогадуватись, скільки дитячих душ потравмовано або геть скалічено.

Окрема історія з оригіналом. Гоголь, як відомо, написав два варіанти повісті. У першому варіанті Тарас Бульба, помираючи на вогні, кричить козакам: "Будьте здоровы, паны-браты. Да глядите на следующее лето погуляйте хорошенько!". Не пройшло й декілька років після опублікування першого варіанту в царській Росії, як він зовсім не сподобався їхньому поету Пушкіну, який висловив своє незадоволення "неверным" змістом повісті. Як писав Луначарський, автор повісті (себто Гоголь), отримавши від імператора Миколи І три тисячі срібних рублів, переписав її. Квінтесенцією другого варіанту стали слова конаючого на вогні Тараса: "Поднимается с русской земли свой царь, и не будет в мире силы, которая б не покорилась ему!". Як кажуть, відчуйте різницю.

У фільмі козаки, вимовляючи слово "Україна", навмисне ставлять наголос на другому складі, так, що воно стає співзвучним зі словом "окраїна".

Якщо порівнювати цей художній витвір Бортка з іншим фільмом зарубіжного автора на українську козацьку тематику, а саме "Вогнем і мечем" поляка Єжи Гофмана, то він є блідим. Герої Бортка нікчемні, музичний супровід від Бортка – дешева попса у порівнянні з Гофманом, у якого з екрана линуть могутні українські історичні пісні. Крім того, слід зазначити, що Гофман у своєму фільмі справедливо говорить, що війна двох слов'янських народів була на самознищення та на користь третього, несло-в'янського, маючи на увазі московитів.

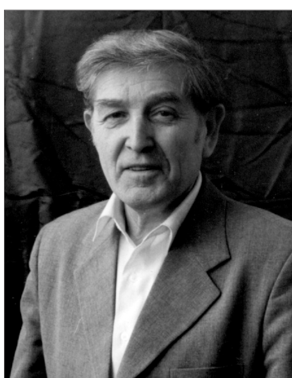
Високобюджетний "шедевр", як охрестили кінострічку "Тарас Бульба" в Росії, поставлений у найкращих традиціях совково-російського агітпропу, що має на меті вкорінювати у свідомості усякого, хто його переглядає, розуміння України як окраїни Росії, а українців лише як частини єдиного російського народу.

Сподіваюсь, тему Гоголя та його "Тараса Бульби" не закрито. Українці чекають на нашу відповідь російській імперіалістичній маячні.

ВІТАЄМО!

ВИЗНАННЯ ГРИГОРІЯ МАЦЕГОРИ

Відомий запорізький художник, заслужений діяч мистецтв України, член Конгресу Українських Націоналістів Григорій МАЦЕГОРА нагороджений орденом "За заслуги" ІІІ ступеня.

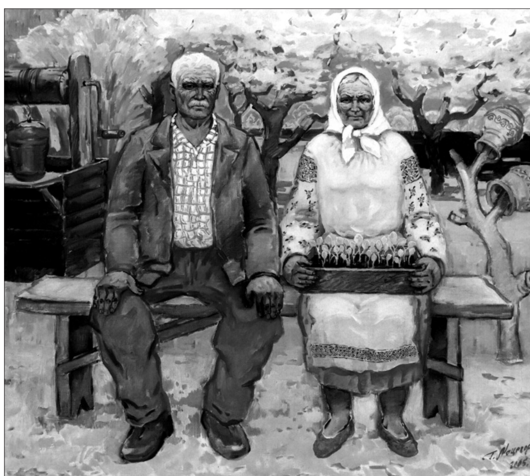
Високу нагороду 75-річний митець одержав з рук Президента України Віктора Ющенка 1 грудня в Києві під час урочистостей з нагоди 18-ї річниці підтвердження всеукраїнським референдумом 1 грудня 1991 року Акта проголошення незалежності України.

Вітаючи нагороджених, Президент України Віктор Ющенко закликав українців до гідності та об'єднання на грунті національної ідентичності. Без надмірного пафосу можна стверджувати, що цій темі художник вірний впродовж 52-х років своєї творчої діяльності. Реалістичні полотна Г.Мацегори: портрети, жанрові композиції, краєвиди, натюрморти та монументально-декоративні роботи характеризують його як художника, який несе у своєму серці любов до народу, рідного краю, української землі, шанує духовні традиції багатьох поколінь наших предків. Це проступає у сільських пейзажах, портретах земляків, у відтворених з любов'ю образах запорозьких козаків. Найтрепетніша для нього тема – образ невтомної сільської трудівниці – Матері.

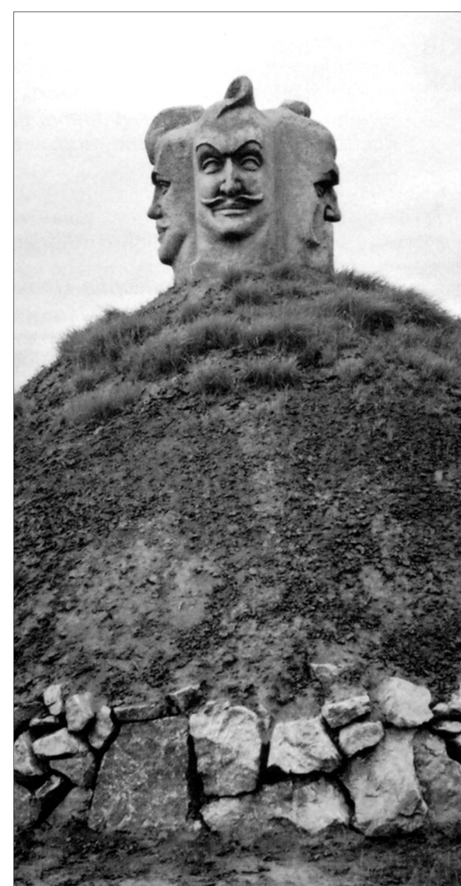
Чи не найвлучніше про творчість Мацегори відгукнувся народний поет Борис Олійник: "Григорій Прокопович Мацегора – воістину художник з волі Божої. Справжній майстер, втаємничений у секрети творчості не лише вітчизняних, а й світових митців, він, проте, в кожному своєму творі передусім – українець. Не декоративно-декларативний, а зі своєю органікою, єством і духом...".

Богдан ЗАХАРЯК,
"Нація і держава"

Щиро вітаємо українського патріота, художника Григорія Мацегору з високою нагородою. Хай прийдешні дні дарують Вам, Григорію Прокоповичу, здоров'я, наснагу і сили для нових творчих досягнень.

"Приїжджайте частіше додому". Полотно, 2005

Запорожці. Скульптура. 1987

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9